

Fortællinger af Sine Bak

af Bent E. Hansen maj 2017

Om mi bette tid.

”Om mi bette tid” handler om Sine Baks tidlige barndom på ejendommen, der lå lige nabo til kroen i Hestlund, næsten der hvor den nuværende Skyggevej skærer forbi kroen, Skyggevej 19.

Sines fortællinger giver et godt indblik i datidens levetilstand. Hun får fortalt om fattigdom, sammenhold, uldhandlerlivet og meget mere.

Lige fra den første tid, jeg kan begynde at huske. Det er jo alligevel så rig og skøn en tid at tænke tilbage på, når man sidder her som gammel kone. Det må have været omkring år 1900.

Jeg mindes da, hvorledes mor levede sit liv. Det var jo småt, men det gjorde os ingenting. Børn tager jo ikke bekymringer på forskud, og det gjorde vi såmænd heller ikke.

Når min mor om morgenen kaldte eller vi vågnede selv, sagde hun:

- Kan I så komme op børn. I dag er det sommer. Fuglene synger og de hvide sommerfugle flyver smukt.

Jeg kan aldrig huske hun klagede.

Jeg tror nok, at hendes største lykke var hendes børn. Dem var hun glad ved. Dem ofrede hun sig for. Dem bandt hun for – syede og lappede og strikkede hun for. Og når så bare de ville opføre sig sådan, at folk kunne være glade ved dem.

Sine Bak på hendes 85 års fødselsdag i 1980. Cirka på den tid hun fortalte sine erindringer.

Jeg kan godt forstå, hun var træt, når det blev aften.

Jeg tænker på sådan en vinteraften. Vi sad i sovekammeret. Der var en lille kakkelovn. Når så døren var lukket og vinduerne var små, og dem var der hængt noget for, for så skulle der ikke så meget brænde til, før der var varme. Så sad hun der med en lille bitte lampe. Så sagde hun:

- hør, børn. I må hellere komme i seng.

- nej, mor. Det er da meget for tidligt.

- Nej, det er det såmænd ikke. Nu kan I trække af jeres klæder, så bliver jeg siddende her. Så kan vi godt snakke, selv om I er i seng. Hun ville have ro. Men vi blev ved

- Jamen mor, det er alt for tidligt

- Ak nej, I kan jo tælle, hvor mange vinduesruder, der er i huset.

- Det gjorde vi også i går.

Prøv så at tælle hvor mange ben, der er i huset.

- Ben?

- Ja, både hønse- ko- grise- og fåreben. Ja alt hvad der har ben.

Og sådan blev hun ved. Hun var god til at finde på og hun kunne så passe sine bindehose.

Og når hun så sad der, lyttede hun efter, om der kom nogen.

Yderdøren var altid låst. Disse her skærslibere huede hun ikke.

Derfor låste hun altid yderdøren. Kom der så nogle andre, gik de ind ad ladedøren, eller også kaldte de ved vinduet.

En aften, hun således sad og bandt på sin hose og vi var i sengen, sagde hun pludselig:

- Nu kommer jeres far.

Hun kunne jo høre, at han kom uden for vinduet. Hun kendte jo hans gang. Han kom da også ind ad ladedøren, for den vej kendte

han jo også. Han gik igennem køkkenet og stuen og hen til sovekammeret.

*Men åh, hvor han svedte. Han tog kasketten af, og så sagde han:
- Pyh ha, hvor jeg sveder. – Trine, smør mig lige en mellemmad.*

Så lagde han en stor ost på bordet. Han havde været ude med uldpakken, og så havde han fået udsolgt, mens han var på Levring kanten. Han var da gået ind på Hørup mejeri og havde købt en hel ost, og den havde han båret hjem på sin ryg.

- Jeg kan godt forstå han svedte. Han gik jo i sine træsko – og så med den gang, han havde! (Han var halt, fordi hans lår var gået af led, dengang han var barn og det blev aldrig sat på plads.)

- Jamen, jeg fik jo udsolgt. Og så var jeg jo nødt til at skulle hjem og have købt ind igen. – Og så kunne det da aldrig gå, at han gik den lange vej uden at have noget at bære på, så derfor skulle han have denne ost med hjem.

Der var glæde, når far kom hjem, for han havde jo oplevet noget. Mor var i sandhed en udpræget hjemmets kvinde og oplevede ikke det store. Det lod hun far om. For hende var børnene den største rigdom.

Når mor sad der og strikkede, og vi lå i vores senge og skulle tælle øjne og ben, fingre og tæer, og hvad hun ellers kunne komme i tanke om. Når vi så var færdige, så sagde hun:

- Nå, men har I så sagt jeres aftenbøn?

- Nej, det havde vi da ikke.

Så lærte hun os den:

Bed o Jesus, bed for mig.

Bed mig ind i Himmerig.

Der at leve, der at bo

i en evig fred og ro.

I Jesu navn.

Amen.

Om søndagen – Mor var så god til at læse – så skulle vi jo være stille. – Søndag eftermiddag eller aften, når de store søskende var rejst i plads igen, der hvor de nu skulle hen. De kom såmænd langvejs fra. De skulle gerne hjemad til aften. Så sagde mor til dem:

Ja, I må såmænd hellere gå. Det varer jo længe inden I kommer hjem. –

Så blev der ro, og så skulle vi sidde stille, og mor læste da et stykke af Skrивeren: Sjæleskat.

Ja, Det er sådan nogle barndomserindringer.

